

2. neděle po narození Páně

„Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“.

Tato věta je svědectví dávných křesťanských generací. Svědectví života svatého Jana. Uvědomujeme si zde dvě věci: První věcí je, že nikdy by nikdo nemohl tuto větu říci, kdyby se Slovo nestalo tělem a nepřebývalo mezi námi. Druhá z toho vyplývá: Nikdy bychom se nedověděli tuto zvěst, kdyby nebylo těch, kteří uvěřili, že se „Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Kolik jen je před námi svědectví lidí

oslovených Ježíšem Kristem, který vstoupil do jejich života a oni o něm mohli svědčit podobně jako apoštol Jan: *„Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“* Dnes je řada na nás. Co jsme viděli my ve svých životech, o čem můžeme podat svědectví? Píseň od Spiritual kvintetu mluví o získávání a předávání životních zkušeností. Přečtěme si její slova:

*„Máš všechny trumfy mládí a ruce čistý máš,
jen na tobě teď záleží, na jakou hru se dáš.
Už víš, kolik co stojí, už víš, co bys měl rád,
už ocenil jsi kompromis a párkrát zapoměls.
Už nejsi žádný elév, co prvně do hry vpad.
Už víš jak s králem ustoupit a jak s ním dávat mat.
Tvůj potomek ctí tátu, ty vštěpuješ mu rád,
to heslo, který dobře znáš, z dob, kdy jsi býval mlád“.*

Mohli jsme už zažít mnoho, dobré i zlé, pěkné i horší, radost i slzy, vítězství i porážky. Zažili jsme však také to, co zažil apoštol Jan? *„Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy?“* Jaké svědectví setkání s Ježíšem zůstane po mě?

V dnešním prvním čtení z knihy Sirachovec bylo o moudrosti, která se usídlila v Božím lidu, zde měla příkaz vztyčit svůj stánek. Lid Starého zákona, a o to více lid Zákona nového je nositelem nesmírné moudrosti, která se rozhodla mezi námi přebývat. Přebývá zde ve Svatých písmech, v životě podle nich, v liturgii. Zde je místo, jak učinit zkušenost s Bohem, s Ježíšem. Zkušenost, která se předává dále.

Vzpomínám si na jedno setkání s člověkem, knězem, o kterém jsem viděl dokument, jak učí lidi meditovat. Pro techniku meditace šáhl do zenbuddhismu. Mluvil tam o naprostém vyprázdnění, chce-li se člověk setkat s moudrostí. Překvapilo mě však osobní setkání s ním, když jsem mluvil o tom, že po určité akci spěchám ke svým studentům na koleje, abych jim tam vystavil Eucharistii, aby mohli v tichu být před Pánem. Jeho reakce byla: *„Adorace, to bych zrušil.“* Nevím, jestli to myslel vážně,

nebo si dělal srandu. Když se nad tím zamyslím, tak meditace bez setkání s Pánem v jeho slově, v pohledu na Eucharisti či ikonu, být jen v prázdném prostoru, nebo v zahradě bez symbolů, jak to kolega kdesi nabízel, mně připomíná knihu Dobrého vojáka Švejka, kde byli vojáci léčení krystýrem, tedy totálním vyprázdněním. Chtěl bych nás všechny povzbudit a varovat, nešahejme zbytečně po krystýrech. Boží slovo a moudrost, jak čteme v Písmu, zdroji skutečného Božího sebesdělení, najdeme právě zde: v Bibli, modlitbě církevního společenství či modlitbě osobní, v liturgii a pochopitelně ve skutcích lásky. Zde hledejme Ježíše a naplňujme jím svou přítomnost. Dělejme s ním v tomto roce zkušenost, abychom jako apoštol Jan mohli říct: *„Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“*

Malé zamyšlení pro děti:

Jistě znáte příběh o zlobru Šrekovi. Tato kreslená postavička bydlela v bažině a byla tam sama. Když někdo přišel do jeho území, spustil hrůzu a vyhnal ho. Už jste někdy přemýšleli, proč vlastně chtěl být sám? Byl sám a nasadil si tzv. hroší kůži, aby se mu druzí neposmívali. Nebyl zrovna moc vzhledný, byl celý zelený, plešatý a poněkud široký. Myslíte, že když byl sám a všechny od sebe odehnal, tak že mu dali pokoj, že byl šťastný? ... Rozhodně ne.

Do jeho života však přišel velmi příjemný zlom. To když se spřátelil s oslíkem a zamiloval do princezny Fióny. Ta si dokonce ponechala stejný vzhled, do kterého byla zakleta, jako měl on, tak ho měla ráda. Šrek tak našel štěstí. Měl svou milou a přítele oslíka.

Tak je to i s námi. Život bez přátelství s Bohem je podobný smutné, nevzhledné, smrduté bažině. Ježíš je však ten, kdo může náš život naplnit štěstím a radostí. Vyplatí se ho do života pozvat a přátelství s ním udržovat. Modlitbou a snahou o pěkné věci v životě mezi lidmi.